

ДАНИЛО
ЖИРКО

МІФИ
ЗАБУТОГО
КОСМІЧНОГО
ПАНТЕОНУ

Данило Жирко

**Міфи забутого
космічного пантеону**

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Жирко Д.

Міфи забутого космічного пантеону / Д. Жирко —
«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Страх — найдавніша та найсильніша низка людських почуттів, а найбільш давній та сильний страх — страх невідомого. Саме з невідомістю зіштовхнеться сім'я Скоропадських. Їм відкриється найжахливіша таємниця Всесвіту, з якою декілька тисячоліть назад зіткнувся Вавилон (і наслідки були катастрофічні). Унаслідок археологічних розкопок у Вавилоні, до Києва перекочувало лиховісне прокляття шумерських богів. Тепер місцевий культ намагається звільнити забуте століттями створіння, яке очікує у далеких куточках Всесвіту, у Небутті. Сім'я Скоропадських зробить усе, щоб зупинити київських культистів. Та чи в змозі вони протистояти стародавньому прокляттю богів Давньої Вавилонії? Чи все-таки Демон Небуття втамує свій огидний голод, поглинувши цілий Всесвіт?

© Жирко Д.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

Забутий бог	5
I	5
II	7
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Данило Жирко

Міфи забутого космічного пантеону

Забутий бог

«Він з темних зірок, незримий, вселяє огиду, спустився він на первозданну землю. Мандрував забутий бог між зірок і поневірявся по Землі. І поклонялися йому лише такі самі, як Він, позбавлені розуму та відчайдушні, готові до смерті, люди...»

I

У цьому кабінеті завжди можна було дізнатися щось цікаве, нове; почути вже знайоме і повсякденне. У ньому не сиділо багато студентів – це і приваблювало Андрія, відмінника історичного факультету. Лунав тільки голос професора. Студенти мали змогу поринути у ті часи, коли козаки відвойовували незалежність Гетьманської України. Або потрапити у добу Реформації, коли протестанти боролися за свою релігію. У цьому було щось особливе, уявне, романтичне... Але найбільше Андрій цікавився археологією: побувати на місцях, де колись відбувалася історія – було для нього сенсом усього життя.

Історія ніколи не була нудним предметом: ти постійно уявляєш собі всі ці події, битви, сцени з повсякденного стародавнього життя, уява вимальовує дивовижні декорації з історичних фільмів. І все це не закінчується впродовж усієї лекції. Про що можна було мріяти ще?

Пролунав дзвоник і студенти почали вибігати з кабінету, штовхаючи один одного, наче там, за дверима, видавали стипендію. Лише Андрій залишився, уявляючи собі масштабну Битву під Жовтими Водами. Хлопець вже встиг уявити собі пишновусого, вдягненого у гетьманське вбрання, озброєного шаблею і мушкетом, Богдана Хмельницького. А за ним багатотисячне військо козаків.

Але фантазіям першокурсника завадив ректор Київського університету, який, здавалося, нізвідки з'явився у кабінеті або Андрій не помітив як той увійшов.

– Доброго дня, Олександр Сергійович! – викладач історії України перевів свій, стомлений лекцією, погляд на ректора.

– Я б не сказав, що день – добрий! – чоловіча, із зовнішністю ділової людини, підійшов ближче до викладача.

– Що ви маєте на увазі? – професор протер свої нові окуляри.

– Позавчора зник професор археології – Михайло Іванович, – відрізав Олександр Сергійович.

Андрій не міг повірити словам ректора. Хлопець мав дізнатися, що стало з його найулюбленішим викладачем. Тож студент знову взявся підслуховувати розмову двох професорів.

– Ми найняли детективів, – далі розповідав ректор.

– І що вони? Щось знайшли? – професора просто мучила цікавість і це було видно по його обличчю.

– Знайшли лише його записник і на ньому припинилися знахідки. Тексти щоденника нікому не були зрозумілі. Лінгвісти трудилися над рукописом і визначили, що мова, якою написані ці тексти, дуже стародавня і невідома людству – щось між санскритом та шумерсь-

ким діалектом, – Олександр Сергійович дістав невеличку книжечку у шкіряній палітурці і поклав на стіл.

– Михайло Іванович працював останнім часом над якоюсь справою і навіть мені не казав про свої дослідження. Останній тиждень він був сам не свій: відлюдкуватий, щось постійно бурмотав собі під ніс і ніхто не розумів що саме, наче одне суцільне замовляння, – професор почав згадувати останній тиждень, коли Михайло Іванович почав сходити з розуму.

– Не знаю, що у нього було за дослідження, але тут замішаний улюблений студент професора – Андрій Скоропадський, – ректор повернув голову назад і поглядом потрапив точно у хлопця, наче він знав, що там хтось сидить.

На хлопця ринулося тепер вже цілих два погляди: викладача та Олександра Сергійовича.

– Ви маєте якесь відношення до цього, юначе!? – професор ніби хотів вбити поглядом хлопця.

– Аж ніяк, я сам не бачив Михайла Івановича цього тижня! – відмовив студент, намагаючись звільнитись від вбивчого погляду.

– Добре! Останнє побажання викладача археології – передача щоденника вам, – ректор неохоче віддав записник Андрію і покинув кабінет.

II

Київ вже потроху огортала ніч. Андрій хотів якнайшвидше дійти додому і зайнятися таємничим щоденником професора. Батьків не було вдома вже цілий тиждень, їх запросила тітка Ліза на свою ферму.

Вже о дев'ятій годині Андрій був у своїй затишній квартирі. Хлопець відразу пішов у свою кімнату. Увімкнувши настільну лампу, він витяг із сумки шкіряний записник Михайла Івановича. На палітурці виднілися дивні символи, які Андрій зараз точно не міг розтлумачити. Студент відкрив книжечку і помітив на форзаці дивну записку, яка зовсім не мала ніякого змісту, наче взяли всі букви з українського алфавіту і розкидали у хаотичному порядку. Та внизу, після незрозумілої записки, був намальований маленький ключ і біля нього було написано: «Вісім, Юлій Цезар, три».

«Певно, це ключові слова» – здогадався хлопець і почав шукати між ними зв'язок. «Ну звісно, на восьмому уроці ми вивчали Цезаря, а також його шрифт. А цифра 3 – це зрушення, яке треба зробити в алфавіті».

Зрозумівши шифрування, студент почав розшифровувати записку. Там було написано наступне: *«Андрію, ти зміг розгадати шифр цього тексту. І я ні на хвилину не сумнівався у цьому. У мене були наміри зашифрувати це послання, як і усі інші записи мого щоденника, бо дехто хоче використати їх в ім'я Великого Зла. Києву, усій Україні і, мабуть, всьому світу загрожує велика небезпека космічно-просторових масштабів. Якщо ти думаєш, що я втратив розум, то тобі не має сенсу читати далі і я помилюся щодо тебе. А якщо ти маєш хоч краплину віри – допоможі мені. Прочитай увесь мій записник і виконуй усі його вимоги! Зараз твоє завдання – врятувати світ від неминучого жаху і мороку. Щоб прочитати наступні мої записи, ти повинен пожертвувати краплину своєї крові цьому щоденнику і записи стануть тобі зрозумілими.»*

Андрій був наляканий, розгублений. Невже ці слова писав той професор, якого він знав? І яка ще космічно-просторова загроза? Що він верзе? Це якесь... божевілля. Андрій згріб себе до купи і вирішив спробувати фокус з кров'ю. Він взяв кухонний ніж і зробив надріз на великому пальці. З'явилася яскраво-червона, як троянда, кров і одна з крапель впала на першу сторінку записника. Перші п'ять хвилин нічого не відбувалося.

«Я так і думав!» – хлопець розсердився і заліпив рану лейкопластиром.

Та раптом записи почали ставати зрозумілими і зовсім не схожі на «шумерський санскрит», як казав Олександр Сергійович.

У щоденнику були записані моторошні слова. Ніякій розумній людині вони б не здалися розумними і зрозумілими. Записи свідчили, що мільйони років тому назад існувала аморальна і руйнівна космічна сила. Вона постійно пожирала планети, зірки і навіть цілі виміри. А в самому центрі цієї всеосяжної сили правив Бог Жаху і Хаосу своїми рабами. Ак'халл Незурад – Король жажливих демонів, Повелитель Доль, Хазяїн Смерті, його ім'я боялися навіть промовляти найсильніші боги. І весь Всесвіт був нажаханий його богоухульними діяннями. Від меча цього безформного створіння загинуло багато світів. Не було тому Жаху кінця і краю, бо безсмертним і стародавнім він був, як сам Всесвіт. І блукав він по вимірам і пожирав усе навкруги, звідки ще одне його ім'я – «вічно голодний жах». Мало хто знає, що саме він створив Землю, граючись своїм божевіллям. Безцільно блукав Бог Жаху по стежкам темряви, нечестива влада була його над Землею: всі створіння схилялися перед Його могутністю і відали вони силу цього Хаосу.

І тоді шумерські боги відкрили очі і побачили всю ту гидоту того, хто лютував на Землі. У гніві своєму чотири найсильніших Бога (Мардук, Адад, Енкі та Іштар) схопили Єдиного Повелителя Всесвіту і скинули Його у Бездонну Порожнечу за межею світів, де панує хаос і

мінливість форм. І поклали шумерські боги на Брану свою Печатку, сила якої не поступиться натиску Великого і Жахливого Короля Демонів.

Відтепер Ак'халл Незурад живе по той бік Брами, в закутках між світами, які невідомі людині. Він блукає поза сферою Землі у вічному очікуванні тієї години, коли Він зможе повернутися на Землю, бо вона пізнала його тоді і пізнає надалі у призначену годину.

Бог Жаху і Хаосу, разом зі своїми рабами-демонами, живуть у чорній імлі безкінечності, де вони вгризаються у бездонний хаос під гуркіт мечів і безперервних космічних війн. А безладний вереск в його утробі та невблаганний рев сліпих, позбавлених розуму демонів, додає хаосу більшого жаху і божевілля.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.